

Sygn. akt I C 2457/15

Na rozprawie dnia 6 czerwca 2016 roku nikt się nie stawił - o terminie powiadomieni. Powód wniósł o prowadzenie rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwany pomimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień, nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

Przewodnicząca ogłosiła wyrok zaoczny.

Przewodnicząca Protokolant

Sygn. akt I C 2457/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Kancelaria (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

przeciwko **L. S.**

o zapłatę

1. zasądza L. S. na rzecz Kancelaria (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 1.500,00 (jeden tysiąc pięćset) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 21 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od L. S. na rzecz Kancelaria (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 548,10 (pięćset czterdzieści osiem 10/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi w puncie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2457/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 12 października 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystąpiła o zasądzenie od L. S. kwoty 1.730 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym 30 zł opłaty sądowej, 600 zł kosztów zastępstwa oraz 0,30 zł prowizji od opłaty sądowej. Uzasadniając swoje żądanie, powód wskazał, iż w dniu 19 lutego 2015 r. (...) sp. z o.o. (wcześniej (...) sp. z o.o.) dokonała na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej spółce od pozwanego z tytułu umowy pożyczki na kwotę 1.200 zł zawartej w dniu 26 sierpnia 2014 r. za pośrednictwem platformy kredytowej www.kredito24.pl należącej do cedenta.

Przed wypłaceniem środków pieniężnych przez pożyczkodawcę, pozwany dokonał przelewu na konto bankowe spółki w kwocie 0,01 zł celem potwierdzenia swoich danych osobowych. Cedent w dniu 26 sierpnia 2014 r. wypłacił na rzecz pozwanego środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki, na podstawie której strony umowy uzgodniły i zaakceptowały, iż całkowity koszt pożyczki, którą pozwany zobowiązał się zwrócić do 20 września 2014 r., wynosi 1.730 zł.

(pozew – k. 2-7)

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 8)

Na rozprawie dnia 6 czerwca 2016 r. żadna ze stron nie stawiała się. Powód zażądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność. Pozwany, mimo zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

(protokół rozprawy – k. 30)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. S. zawarł z (...) sp. z o.o. przez Internet umowę pożyczki na kwotę 1.200 zł, którą to kwotę spółka przelała na rachunek bankowy pozwanego dnia 26 sierpnia 2014 r. W dniu 2 września 2014 r. (...) sp. z o.o. wystawiła L. S. fakturę VAT na kwotę 1.500 zł, w tym: 1.200 zł z tytułu pożyczki oraz 300 zł prowizji z terminem płatności 20 września 2014 r.

(bezsporne, nadto kopia potwierdzenia przelewu – k. 22, kopia faktury VAT – k. 21)

W dniu 19 lutego 2015 r. Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (wcześniej (...) sp. z o.o.) umowę przelewu wierzytelności, mocą której spółka przeniosła na rzecz powoda wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy. W załączniku do umowy przelewu wskazano, iż objęta jest nią również wierzytelność względem L. S. na kwotę 1.730 zł.

(bezsporne, nadto kopia umowy wraz z W. z Załącznika nr 1 do umowy – k. 13-15)

Powód wysłał do pozwanego zawiadomienie z dnia 19 lutego 2015 r. o dokonaniu przelewu i wezwał go do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(bezsporne, nadto kopia zawiadomienia z fragmentem kopii książki nadawczej – k. 16-17)

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Powód przedłożył kopię „umowy ramowej pożyczki numer (...)” (k. 18-21). Kopia ta stanowi jedynie wydruk niepodpisany przez żadną ze stron (pomimo wyraźnie oznaczonych w tym celu miejsc w treści wydruku). Jest to zatem jedynie swoisty projekt umowy pozbawiony mocy dowodowej w niniejszym postępowaniu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że w niniejszej istniały podstawy do wydania wyroku zaocznego stosownie do art. 339 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się

za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Zgodnie z tym przepisem sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy Sąd ustalił, iż pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) sp. z o.o. umowę pożyczki, mocą której otrzymał od spółki kwotę 1.200, co wynika z potwierdzenia przelewu jak i faktury wystawionej przez spółkę.

Z przedmiotowej faktury wynika także kwota 300 zł z tytułu prowizji. Stosownie do przepisu art. 720 kc, zobowiązany był do zwrotu pożyczonej kwoty. Powód nie wykazał natomiast

w żaden sposób, co składa się na pozostałą dochodzoną pozewem kwotę 230 zł. Nie wyjaśnił tego również w pozwie.

Gdyby nawet uznać, wbrew stanowisku Sądu orzekającego

w niniejszej sprawie, iż kserokopia umowy ramowej pożyczki bez podpisów stron ma walor wiarygodnego dowodu, to z analizy treści owej „umowy” także nie wynika zobowiązanie

w powyższej wysokości. Przede wszystkim, nie wynika to z § 4 dotyczącego kosztów pożyczki, ani z § 6 dotyczącego spłaty i zwłoki w spłacie pożyczki. Gdyby bowiem przyjąć

za § 4.1, iż kwotę pożyczki i prowizji należy powiększyć o odsetki maksymalne, to licząc zarówno w okresie od daty udzielenia pożyczki do umówionego terminu spłaty

jak i od daty udzielenia pożyczki do daty cesji, nie stanowią one kwoty 230 złotych. Podobnie, gdyby w oparciu o § 6.7 naliczyć odsetki maksymalne od przeterminowanej należności począwszy od dnia następnego po terminie płatności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa, nie otrzyma się dochodzonej kwoty. Oczywiście jest przy tym,

że zasadności roszczenia powoda w pełnej wysokości nie można wywieść z samego faktu wskazania w Załączniku nr 1 do umowy przelewu wierzytelności kwoty 1.730 złotych

jako „kwoty zadłużenia łącznie” oraz z wezwania do zapłaty. Dokumenty te, podpisane jedynie przez stronę powodową, stanowią jedynie jednostronne stwierdzenie długu i jako takie mogą stanowić stanowisko strony w sprawie, natomiast same w sobie (nie potwierdzone innymi dokumentami) nie stanowią wiarygodnego dowodu co do dochodzonego roszczenia. Wbrew treści pozwu, pozwany nie zobowiązał się przy tym w żadnym dokumencie załączonym do pozwu do zwrotu kwoty 1.730 zł.

Dodać należało, że dyspozycja art. 339 § 2 k.p.c. nie oznacza, że powód zwolniony jest w całości od obowiązku przedstawienia dowodów na okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. łagodzi bowiem jedynie rygory procesowe

w zakresie kwestii uznania określonej okoliczności za udowodnioną, nie oznacza jednak, że powód może w ogóle nie przedstawić jakichkolwiek dowodów na określoną okoliczność

i uzyskać wyrok korzystny dla siebie.

Na rzecz powoda należało zatem zasądzić kwotę 1.500 zł, która wynika

z dokumentów załączonych do pozwu jak i z treści pozwu. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c., zasądzając odsetki od dnia następującego po terminie płatności wskazanym w fakturze

na 20 września 2014 r.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art.

481 kc otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Powód wygrał proces w 87 %. Poniósł koszty procesu w kwocie 30 zł opłaty sądowej i 600 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2013 r., poz. 490). Powołane rozporządzenie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na brzmienie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (wejście w życie 1 stycznia 2016 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), zgodnie z którym, do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Na rzecz powoda należało zatem zasądzić 87 % z 630 zł, co daje 548,10 zł. Sąd nie uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powoda 0,30 zł prowizji od opłaty sądowej. Powód nie wykazał

faktu poniesienia tej kwoty. Poza tym opłata ta nie mieści się w zakresie niezbędnych kosztów procesu wymienionych w art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Nadto, Sąd nadał wyrokowi w zakresie uwzględnionej części powództwa rygor natychmiastowej wykonalności stosownie do art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.